Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS DOM (fjärde avdelningen i utökad sammansättning)

den 22 januari 2025*

”Personalmål – Kontraktsanställda – Lön – Utlandstillägg – Utlandstillägg beviljas inte – Beräkning av den femåriga referensperioden – Artikel 4.1 a i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna – Skadeståndsansvar”

I mål T-1093/23,

AH, företrädd av advokaterna A. Guillerme, T. Bontinck och L. Bouchet,

sökande,

mot

Europeiska kommissionen, företrädd av T. Bohr och L. Hohenecker, båda i egenskap av ombud,

svarande,

meddelar

TRIBUNALEN (fjärde avdelningen i utökad sammansättning)

sammansatt av ordföranden R. da Silva Passos samt domarna N. Półtorak (referent), I. Reine, P. Nihoul och T. Pynnä,

justitiesekreterare: handläggaren L. Ramette,

efter den skriftliga delen av förfarandet, i synnerhet åtgärden för processledning av den 11 juli 2024 och kommissionens svar som inkom till tribunalens kansli den 25 juli 2024,

efter förhandlingen den 25 september 2024,

följande

Dom

1 Sökanden, AH, har väckt talan med stöd av artikel 270 FEUF och yrkat att tribunalen ska för det första, ogiltigförklara det beslut som fattades av Europeiska kommissionens byrå för löneadministration och individuella ersättningar (PMO) den 9 februari 2023, genom vilket

* Rättegångsspråk: franska.

sökanden nekades rätt till utlandstillägg (nedan kallat det angripna beslutet), för det andra, fastställa att sökanden har rätt till utlandstillägg från och med den 1 februari 2023 och, för det tredje, fastställa att sökanden ska få ersättning för den ideella skada som han har lidit på grund av det angripna beslutet.

Bakgrund till tvisten

2 Sökanden är italiensk medborgare och bosatt i Bryssel (Belgien) sedan den 16 maj 2017.

3 Den 1 oktober 2022 anställdes sökanden som kontraktsanställd i tjänstegrupp 1 vid Regionkommittén för perioden 1 oktober 2022–30 september 2023. Vid fastställandet av sökandens ekonomiska rättigheter i samband med att han tillträdde sin tjänst vid Regionkommittén beviljade nämnda kommitté sökanden det utlandstillägg som föreskrivs i artikel 69 i tjänsteföreskrifterna för tjänstemän i Europeiska unionen (nedan kallade tjänsteföreskrifterna), beräknat i enlighet med artikel 4.1 a i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna.

4 Efter att ha rekryterats till tjänsten som kontraktsanställd i tjänstegrupp 1 vid rådets generalsekretariat (nedan kallat generalsekretariatet) avslutade sökanden sin anställning vid Regionkommittén den 31 januari 2023. Han tillträdde sin tjänst vid generalsekretariatet dagen därpå.

5 Den 9 februari 2023 översände PMO det angripna beslutet, i vilket sökandens ekonomiska rättigheter fastställdes i samband med att han tillträdde sin tjänst vid generalsekretariatet.

6 Efter att ha mottagit det angripna beslutet skickade sökanden ett e-postmeddelande till en anställd vid PMO och begärde att det skulle förklaras varför han inte hade rätt till utlandstillägg med stöd av sin anställning vid generalsekretariatet, trots att han hade haft rätt till detta tillägg under sin anställning vid Regionkommittén, det vill säga innan han tillträdde sin tjänst vid generalsekretariatet.

7 Genom e-postmeddelanden av den 6 och den 7 mars 2023 svarade den anställde vid PMO sökanden att hans anställning vid generalsekretariatet utgjorde ett nytt tjänstetillträde, trots att hans anställningsavtal vid generalsekretariatet följde direkt på hans anställning vid Regionkommittén utan avbrott. Eftersom han hade arbetat och varit bosatt i Belgien under hela den referensperiod som föreskrivs i artikel 4.1 a i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna, det vill säga mellan den 1 augusti 2017 och den 31 juli 2022, hade han dessutom inte rätt till utlandstillägg.

8 Den 28 april 2023 ingav sökanden ett klagomål mot det angripna beslutet med stöd av artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna.

9 Den 11 augusti 2023 antog kommissionen, i egenskap av myndighet som är behörig att sluta anställningsavtal (nedan kallad anställningsmyndigheten), ett beslut om avslag på klagomålet, vilket delgavs sökanden samma dag.

Parternas yrkanden

10 Sökanden har yrkat att tribunalen ska

– ogiltigförklara det angripna beslutet,

– fastställa att sökanden har rätt till utlandstillägg från och med den 1 februari 2023,

– förplikta kommissionen att till sökanden betala 5 000 euro i ersättning för den ideella skadan, och

– förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

11 Kommissionen har yrkat att tribunalen ska

– ogilla talan, och

– förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

Yrkandet om ogiltigförklaring

12 Sökanden har åberopat två grunder till stöd för sitt yrkande om ogiltigförklaring. Den första grunden avser en uppenbart oriktig bedömning och felaktig rättstillämpning vid tolkningen av artikel 4.1 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna. Den andra grunden avser åsidosättande av principen om god förvaltning, som slås fast i artikel 41 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.

13 Sökanden har inom ramen för den första grunden gjort gällande att anställningsmyndigheten, med hänsyn till den funktionella kontinuiteten i hans anställningsförhållande med Europeiska unionen och syftet med utlandstillägget, gjorde en uppenbart oriktig bedömning och en felaktig rättstillämpning vad gäller tolkningen av artikel 4.1 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna genom att på nytt fastställa referensperioden från och med den dag då han tillträdde sin tjänst vid generalsekretariatet.

14 Sökanden har i detta avseende för det första gjort gällande att den omständigheten att det inte fanns något avbrott mellan hans två anställningsavtal som ingåtts med Regionkommittén respektive generalsekretariatet visar att det finns en ”funktionell kontinuitet” i hans anställningsförhållande med unionsadministrationen, vilket kan leda till en automatisk förlängning av rätten till utlandstillägg som beviljades när han tillträdde sin tjänst vid Regionkommittén.

15 Enligt sökanden framgår det av domen av den 15 december 2022, Picard/kommissionen (C-366/21 P, EU:C:2022:984), att en anställds anställningsförhållande med ”unionsadministrationen” ska bedömas i sin helhet, utan hänsyn till de institutioner eller organ som är arbetsgivare. Det framgår vidare såväl av nämnda dom som av domen av den 14 december 2018, Torné/kommissionen (T-128/17, EU:T:2018:969), att tjänsteföreskrifternas bestämmelser om anställningsförhållandet mellan en anställd och unionsadministrationen ska tolkas på ett sådant sätt att dess ”funktionella kontinuitet” upprätthålls.

16 Sökanden har för det andra gjort gällande att det framgår av fast rättspraxis att syftet med utlandstillägget, såsom det fastställs i artikel 4.1 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna, är att kompensera för de särskilda utgifter och nackdelar som följer av att tjänstgöra vid unionen för de anställda som på grund av denna tjänstgöring är tvungna att flytta från den stat där de är bosatta

till anställningsstaten och integrera sig i en ny miljö (se, för ett liknande resonemang, dom av den 14 juli 2021, KO/kommissionen, T-389/20, ej publicerad, EU:T:2021:436, punkt 17 och där angiven rättspraxis), utan att det görs någon åtskillnad mellan att tillträda en tjänst vid en viss institution eller ett visst organ. För det fall en anställd som ursprungligen flyttat till anställningsstaten byter anställning inom unionen, utan att ändra anställningsstat och utan att det finns något avbrott mellan de två anställningsavtalen, skulle följaktligen den funktionella kontinuiteten i dennes anställningsförhållande med unionen upprätthållas. En sådan ändring är nämligen av rent formell karaktär och påverkar inte arten och omfattningen av de fördelar och utgifter som följer av att en anställd tjänstgör vid unionen.

17 Sökanden har tillagt att en motsatt tolkning, enligt vilken beräkningen av rätten till utlandstillägg ska göras varje gång en tjänst tillträds när det är fråga om på varandra följande anställningar vid unionens institutioner och organ som är belägna inom samma medlemsstat, skulle leda till diskriminering av anställda, för vilka det inte finns någon rörlighetsmekanism, i förhållande till i synnerhet tjänstemän och de anställda som avses i artikel 2 f i anställningsvillkoren för övriga anställda (nedan kallade anställningsvillkoren) för vilka det har införts mekanismer för rörlighet mellan byråerna.

18 Sökanden har för det tredje gjort gällande att anställningsmyndigheten gjorde en uppenbart oriktig bedömning när den nekade honom utlandstillägg med stöd av domen av den 5 december 2012, Grazyte/kommissionen (F-76/11, ej publicerad, EU:F:2012:173). Situationen för sökanden i det mål som avgjordes genom den domen skiljer sig nämligen från sökandens situation, eftersom sökanden i det målet hade haft på varandra följande anställningar vid unionsbyråer som var etablerade i olika medlemsstater.

19 Kommissionen har bestritt sökandens argument.

20 Kommissionen har för det första gjort gällande att domen av den 15 december 2022, Picard/kommissionen (C-366/21 P, EU:C:2022:984), och domen av den 14 december 2018, Torné/kommissionen (T-128/17, EU:T:2018:969), innehåller en tolkning av begreppet tjänstetillträde som är specifik för den särskilda situation som rör pensionsavgifter till unionens pensionssystem. Eftersom det endast finns ett enda pensionssystem till vilket samtliga tjänstemän och anställda bidrar under hela sin tjänstgöring vid unionens olika institutioner och organ, har domstolen och tribunalen tolkat detta begrepp mot bakgrund av den funktionella kontinuiteten i de anställdas anställningsförhållande.

21 Kommissionen har vidare hävdat att det inte är nödvändigt att hänvisa till domen av den 15 december 2022, Picard/kommissionen (C-366/21 P, EU:C:2022:984), och domen av den 14 december 2018, Torné/kommissionen (T-128/17, EU:T:2018:969), eftersom det finns särskild rättspraxis avseende begreppet tjänstetillträde i artikel 4.1 a och b i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna, som avser utlandstillägget.

22 För det andra har kommissionen gjort gällande att det framgår av den rättspraxis som det hänvisas till i punkt 16 ovan att fastställandet av rätten till utlandstillägg ska göras varje gång en tjänst tillträds vid en ny arbetsgivare. Även om det inte fanns något avbrott mellan sökandens anställningsavtal, ingicks de med två olika arbetsgivare som var separata juridiska personer.

23 Kommissionen anser dessutom att tjänstemän och anställda inte befinner sig i en jämförbar situation. Det framgår nämligen av rättspraxis att kontraktsanställda eller tillfälligt anställda inte har rätt till rörlighet, eftersom det i anställningsvillkoren inte föreskrivs om någon omplacering, i motsats till de bestämmelser som är tillämpliga på tjänstemän.

24 Vad för det tredje gäller domen av den 5 december 2012, Grazyte/kommissionen (F-76/11, ej publicerad, EU:F:2012:173), har kommissionen anfört att den omständigheten att bytet av anställning inte leder till ett byte av anställningsstat inte påverkar tillämpningen av den domen. Tribunalen fann nämligen med stöd av den domen, i domen av den 13 juli 2018, Quadri di Cardano/kommissionen (T-273/17, EU:T:2018:480), att det inte fanns någon kontinuitet i de olika avtalen mellan sökanden och unionens olika institutioner och organ som var etablerade i samma medlemsstat.

25 Det ska i detta hänseende erinras om att det i artikel 92 i anställningsvillkoren, som sökanden omfattas av i egenskap av kontraktsanställd, genom på varandra följande hänvisningar till artiklarna 20 och 21 i anställningsvillkoren, föreskrivs att kontraktsanställda kan beviljas det utlandstillägg som föreskrivs i artikel 69 i tjänsteföreskrifterna och vars villkor för beviljande fastställs i artikel 4 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna.

26 Enligt artikel 4.1 a i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna ska ett utlandstillägg motsvarande 16 procent av den totala grundlönen och av hushållstillägget och tillägget för underhållsberättigat barn beviljas tjänstemän som uppfyller följande två villkor samtidigt:

– tjänstemän som inte är och aldrig har varit medborgare i den stat inom vars territorium anställningsorten ligger, och

– tjänstemän som inte under den femårsperiod som löpt ut sex månader innan de tillträdde tjänsten varaktigt var bosatta eller utövade sin huvudsakliga yrkesverksamhet inom den statens europeiska territorium. Vid tillämpningen av denna bestämmelse skall de förhållanden som följer av arbete som utförts för en annan stat eller internationell organisation inte beaktas.

27 Det framgår av beslutet att avslå klagomålet att den referensperiod på fem år som föreskrivs i artikel 4.1 a andra strecksatsen i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna fastställdes till den 1 augusti 2017–31 juli 2022, det vill säga fem år som löpte ut sex månader före den 1 februari 2023, vilket är den dag då sökanden rekryterades av generalsekretariatet.

28 Anställningsmyndigheten ansåg således att sökandens anställning vid generalsekretariatet utgjorde ett nytt ”tjänstetillträde”, med hänvisning till domen av den 5 december 2012, Grazyte/kommissionen (F-76/11, ej publicerad, EU:F:2012:173). I punkt 20 i beslutet att avslå klagomålet hänvisade anställningsmyndigheten nämligen till denna dom och förklarade att en ”tjänsteman eller anställd som har haft på varandra följande anställningar vid olika unionsinstitutioner eller unionsorgan, vilka är separata juridiska personer, inte kan åberopa kontinuiteten mellan de olika anställningsavtalen” och att ett ”nytt anställningsavtal med en annan arbetsgivare förutsätter att anställningsförhållandet upphör”.

29 Eftersom sökanden i blanketten för tjänstetillträde hade angett att han anlände till Belgien den 16 maj 2017, konstaterade anställningsmyndigheten, i punkterna 26 och 27 i beslutet att avslå klagomålet, att han hade haft sin hemvist i Bryssel under hela referensperioden och att han följaktligen inte hade rätt till utlandstillägg.

30 Sökanden har bestritt den slutsatsen och gjort gällande att referensperioden för att fastställa rätten till utlandstillägg ska beräknas från det att han tillträdde sin första tjänst vid unionen den 1 oktober 2022 vid Regionkommittén. Eftersom han anlände till Belgien den 16 maj 2017, var han enligt det beräkningssättet inte stadigvarande bosatt där under hela den fastställda perioden (det vill säga den 1 april 2017–31 mars 2022) och följaktligen borde den rätt till utlandstillägg som han beviljades när han tillträdde sin tjänst vid Regionkommittén automatiskt ha förlängts.

31 Sökanden har gjort gällande att med hänsyn till syftet med utlandstillägget är bytet av arbetsgivare inom unionen, som inte har lett till ett byte av anställningsstat, då det inte finns något avbrott mellan hans två anställningsavtal, av rent formell karaktär och påverkar inte arten och omfattningen av de utgifter och nackdelar som följer av att han tjänstgör vid unionen.

32 Såsom sökanden med rätta har hävdat är syftet med utlandstillägget att kompensera för de särskilda utgifter och nackdelar som följer av att tjänstgöra vid unionen för de tjänstemän och anställda som på grund av denna tjänstgöring är tvungna att flytta från den stat där de är bosatta till anställningsstaten och integrera sig i en ny miljö (se dom av den 14 juli 2021, KO/kommissionen, T-389/20, ej publicerad, EU:T:2021:436, punkt 17 och där angiven rättspraxis).

33 Med hänsyn till detta syfte har personaldomstolen visserligen slagit fast att bestämmelserna i artikel 4.1 b i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna ska tolkas så, att när en person som ansöker om att beviljas utlandstillägg har arbetat för flera olika byråer är slutdatumet för referensperioden datumet då denna person tillträdde sin tjänst hos den aktuella byrån, såsom anges i det avtal om tillfällig anställning som ligger till grund för ansökan om att beviljas utlandstillägg (dom av den 5 december 2012, Grazyte/kommissionen, F-76/11, EU:F:2012:173, punkt 46).

34 Det ska emellertid påpekas att sökanden i det mål som avgjordes genom domen av den 5 december 2012, Grazyte/kommissionen (F-76/11, EU:F:2012:173), befann sig i en annan situation än den situation som sökanden i förevarande fall befinner sig i. Såsom sökanden har gjort gällande var det i det målet motiverat att beakta det nya tjänstetillträdet på grund av särskilda omständigheter, nämligen att ingåendet av ett nytt avtal medförde att sökanden i det målet bytte anställningsstat. Personaldomstolen slog nämligen fast att det var utrett att en person som rekryterats av en byrå, efter att ha arbetat för en annan byrå i en annan medlemsstat, befinner sig i en situation där han eller hon är ”i utlandet”, eftersom vederbörande måste integrera sig i en ny miljö (dom av den 5 december 2012, Grazyte/kommissionen, F-76/11, EU:F:2012:173, punkt 46).

35 Kommissionen har gjort gällande att den tolkning av artikel 4.1 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna som tribunalen gjorde i domen av den 5 december 2012, Grazyte/kommissionen (F-76/11, EU:F:2012:173), har följts av tribunalen i dess senare praxis, av vilken det framgår att fastställandet av ekonomiska rättigheter, inklusive rätten till utlandstillägg, ska göras varje gång en tjänst tillträds vid en ny arbetsgivare.

36 I domen av den 14 juli 2021, KO/kommissionen (T-389/20, ej publicerad, EU:T:2021:436, punkt 45), domen av den 15 september 2021, LF/kommissionen (T-466/20, EU:T:2021:574, punkt 113), och domen av den 13 juli 2018, Quadri di Cardano/kommissionen (T-273/17, EU:T:2018:480, punkt 112), slog tribunalen fast att när det inte finns någon kontinuitet i de olika avtal som ingåtts mellan en anställd och unionens institutioner och organ, vilka anställer vederbörande efter varandra, ska fastställandet av den berörda personens ekonomiska rättigheter, inbegripet rätten till utlandstillägg, ske varje gång en tjänst tillträds vid en ny arbetsgivare. Tribunalen preciserade att referensperioden och de relevanta faktiska

omständigheter som skulle beaktas vid bedömningen av de villkor som föreskrivs i artikel 4.1 a i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna följaktligen var olika för varje avtal och att den berörda personen när vederbörande tillträdde sin tjänst vid en institution, under dessa omständigheter, inte kunde göra gällande tidigare beslut om beviljande av utlandstillägg.

37 Såsom kommissionen har gjort gällande fann inte tribunalen i något av de mål som det hänvisas till i punkt 36 ovan att det fanns en kontinuitet mellan de olika avtal som ingåtts mellan den anställde och unionens institutioner och organ som motiverade att den nya institutionen eller byrån inte på nytt fastställde rätten till utlandstillägg, med hänsyn till att ett nytt avtal hade ingåtts med den nya arbetsgivaren.

38 Tribunalen konstaterar emellertid att situationen för de sökande i dessa mål skiljer sig från sökandens situation i förevarande fall.

39 Vad gäller det mål som avgjordes genom domen av den 14 juli 2021, KO/kommissionen (T-389/20, ej publicerad, EU:T:2021:436), fanns det ett avbrott på mer än ett år mellan två avtal som ingåtts med kommissionen (dom av den 14 juli 2021, KO/kommissionen, T-389/20, ej publicerad, EU:T:2021:436, punkt 5). Beslutet att inte bevilja utlandstillägg motiverades dessutom av att sökanden i det målet hade etablerat ett varaktigt centrum för sina intressen i anställningsstaten, det vill säga i Belgien, långt före referensperiodens början (dom av den 14 juli 2021, KO/kommissionen, T-389/20, ej publicerad, EU:T:2021:436, punkterna 30–32).

40 Vad gäller det mål som avgjordes genom domen av den 15 september 2021, LF/kommissionen (T-466/20, EU:T:2021:574), ingicks sökandens avtal i det målet, även om de inte medförde något byte av anställningsstat, med två olika arbetsgivare och det fanns en period på fyra månader mellan dem under vilken sökanden var registrerad som arbetssökande (dom av den 15 september 2021, LF/kommissionen, T-466/20, EU:T:2021:574, punkt 113).

41 Vad beträffar det mål som avgjordes genom domen av den 13 juli 2018, Quadri di Cardano/kommissionen (T-273/17, EU:T:2018:480), ska det påpekas att även om sökanden hade ingått flera avtal med byråer och institutioner som var etablerade i samma medlemsstat fanns det ett avbrott mellan vissa av dessa avtal (dom av den 13 juli 2018, Quadri di Cardano/kommissionen, T-273/17, EU:T:2018:480, punkt 112). Det framgår emellertid av den domen att det inte fanns något avbrott mellan de två sista avtal som ingåtts mellan sökanden och de berörda byråerna och att sökanden dessutom felaktigt hade erhållit utlandstillägg under det första av dessa två avtal (dom av den 13 juli 2018, Quadri di Cardano/kommissionen, T-273/17, EU:T:2018:480, punkterna 24–26 och 29).

42 I de ovan behandlade målen fanns det således ett avbrott mellan de avtal som de anställda ingått med unionens institutioner och byråer. Denna omständighet föreligger emellertid inte i förevarande fall, eftersom sökanden började arbeta för generalsekretariatet dagen efter det att hans avtal med Regionkommittén hade löpt ut.

43 Det ska vidare påpekas att det framgår av kommissionens svar av den 25 juli 2024 på åtgärden för processledning att det tillvägagångssätt som PMO valt i förevarande fall inte nödvändigtvis har följts av andra unionsinstitutioner och unionsbyråer. Härav följer att ett byte av arbetsgivare inom unionen – vad gäller vissa av unionens institutioner – inte påverkar rätten till utlandstillägg, förutsatt att det inte finns något avbrott mellan avtalen och att anställningsstaten

inte ändras. I ett sådant fall ska rätten till utlandstillägg inte fastställas på nytt, utan den rättighet som fastställts av den tidigare arbetsgivaren ska förlängas, såvida inte nämnda arbetsgivare har gjort ett uppenbart fel vid fastställandet av den rättigheten.

44 I förevarande fall är det ostridigt mellan parterna att sökanden avslutade sin anställning vid Regionkommittén efter att ha rekryterats av generalsekretariatet (se punkt 4 ovan) och att det således inte fanns något avbrott mellan det avtal som ingicks med Regionkommittén och det avtal som ingicks med generalsekretariatet. Eftersom Regionkommittén och generalsekretariatet är belägna i Belgien har dessutom bytet av anställning inte lett till något byte av anställningsstat.

45 Med hänsyn till syftet med utlandstillägget, vilket det erinrats om i punkt 32 ovan, ska det påpekas att sökandens situation, såsom den fastställdes vid den tidpunkt då han tillträdde sin tjänst vid Regionkommittén, inte hade förändrats när han tillträdde sin tjänst vid generalsekretariatet. Detsamma gäller de utgifter och nackdelar som utlandstillägget är avsett att kompensera för.

46 Mot bakgrund av det ovan anförda konstaterar tribunalen att den omständigheten att det i förevarande fall inte fanns något avbrott mellan de på varandra följande avtal som sökanden ingått med Regionkommittén respektive generalsekretariatet, samt den omständigheten att han inte bytt anställningsstat, gör det möjligt att dra slutsatsen att det, trots bytet av arbetsgivare, i förevarande fall fanns en kontinuitet mellan sökandens avtal som motiverade en förlängning av hans rätt till utlandstillägg, vilken fastställdes när han tillträdde sin tjänst vid Regionkommittén.

47 Tribunalen finner följaktligen att PMO gjorde en uppenbart oriktig bedömning och en felaktig rättstillämpning vad gäller tolkningen av artikel 4.1 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna genom att neka sökanden rätt till utlandstillägg när han anställdes vid generalsekretariatet.

48 Härav följer att talan ska bifallas såvitt avser den första grunden och att det angripna beslutet ska ogiltigförklaras, utan att det är nödvändigt att pröva de övriga argument och den andra grund som sökanden har anfört.

Yrkandet om fastställelse av sökandens rätt till utlandstillägg

49 Sökanden har yrkat att tribunalen ska utöva sin obegränsade behörighet för att fastställa att han har rätt till utlandstillägg från och med den 1 februari 2023.

50 Enligt fast rättspraxis kan unionsdomstolen inom ramen för en talan om ogiltigförklaring inte, utan att inkräkta på den administrativa myndighetens befogenheter, förplikta en unionsinstitution att vidta de åtgärder som krävs för att följa en dom varigenom ett beslut ogiltigförklaras (se dom av den 14 september 2011, Marcuccio/kommissionen, T-236/02, ej publicerad, EU:T:2011:465, punkt 163 och där angiven rättspraxis).

51 I tvister av ekonomisk art har tribunalen emellertid obegränsad behörighet i enlighet med artikel 91.1 andra meningen i tjänsteföreskrifterna, vilket innebär att tribunalen ska avgöra den tvist som den har att pröva fullständigt, det vill säga i fråga om den anställdes samtliga rättigheter och skyldigheter, såvida inte tribunalen överlåter åt den aktuella institutionen att verkställa en viss del av domen. I det sistnämnda fallet utövar tribunalen kontroll och fastställer de exakta villkoren (dom av den 18 december 2007, Weißenfels/parlamentet, C-135/06 P, EU:C:2007:812, punkt 67).

52 Begreppet ”tvister av ekonomisk art” i den mening som avses i artikel 91.1 andra meningen i tjänsteföreskrifterna omfattar inte enbart mål om skadestånd i vilka anställda har väckt talan mot en institution, utan även alla mål i vilka anställda har framställt yrkanden om att en institution ska betala ut ett belopp till den anställde som denne anser sig ha rätt till enligt tjänsteföreskrifterna eller någon annan rättsakt som reglerar anställningsförhållandet. Det ankommer således på unionsdomstolen att, i förekommande fall, förplikta en institution att betala ett belopp som sökanden har rätt till enligt tjänsteföreskrifterna eller någon annan rättsakt (dom av den 18 december 2007, Weißenfels/parlamentet, C-135/06 P, EU:C:2007:812, punkterna 65 och 68), eller fastställa att det föreligger en rätt till ersättning (se dom av den 19 juni 2007, Asturias Cuerno/kommissionen, T-473/04, EU:T:2007:184, punkt 23 och där angiven rättspraxis).

53 I förevarande fall framgår det av punkt 47 ovan att PMO felaktigt nekade sökanden rätt till utlandstillägg när han anställdes vid generalsekretariatet och att sökanden följaktligen har rätt till utlandstillägg från och med den 1 februari 2023 (se, för ett liknande resonemang, dom av den 19 juni 2007, Asturias Cuerno/kommissionen, T-473/04, EU:T:2007:184, punkt 77).

Skadeståndsyrkandet

54 Sökanden har gjort gällande att det angripna beslutet har orsakat honom en ideell skada som han uppskattar till 5 000 euro.

55 Kommissionen har yrkat att skadeståndsyrkandet ska ogillas.

56 I samband med ett skadeståndsyrkande som framställts av en tjänsteman eller en anställd krävs att tre kumulativa villkor är uppfyllda för att unionens skadeståndsansvar ska uppkomma, nämligen att det agerande som läggs institutionerna till last är rättsstridigt, att den påstådda skadan verkligen föreligger och att det finns ett orsakssamband mellan det rättsstridiga agerandet och den åberopade skadan (se dom av den 22 november 2023, QN/eu-LISA, T-484/22, EU:T:2023:741, punkt 198 (ej publicerad) och där angiven rättspraxis).

57 Ogiltigförklaring av en rättsstridig rättsakt kan emellertid i sig utgöra en lämplig och i princip tillräcklig ersättning för all ideell skada som rättsakten kan ha orsakat, om sökanden inte visar att vederbörande har lidit en ideell skada som inte kan gottgöras fullt ut genom ogiltigförklaringen (se dom av den 22 november 2023, QN/eu-LISA, T-484/22, EU:T:2023:741, punkt 199 (ej publicerad) och där angiven rättspraxis).

58 I förevarande fall har sökanden gjort gällande att den påstådda ideella skadan beror på den besvikelse och den brist på motivation som han känt på grund av PMO:s rättsstridiga agerande samt den tidsspillan som uppstått till följd av de åtgärder som han vidtagit för att göra gällande sina rättigheter.

59 Det framgår av rättspraxis att den känsla av orättvisa som uppstår och det lidande som vållas hos en person av att behöva genomgå ett administrativt förfarande, och därefter ett domstolsförfarande, för att få sina rättigheter erkända, kan utgöra en skada som kan härledas från den enda omständigheten att administrationen har begått rättsstridiga handlingar. Denna skada är ersättningsgill i den mån den inte kan gottgöras genom att den aktuella rättsakten ogiltigförklaras (dom av den 28 maj 2020, Cerafogli/ECB, T-483/16 RENV, ej publicerad, EU:T:2020:225, punkt 448).

60 Mot bakgrund av omständigheterna i förevarande fall, där sökanden avseende de rättsstridigheter som det angripna beslutet är behäftat med har åberopat en uppenbart oriktig bedömning och en felaktig rättstillämpning vad gäller tolkningen av artikel 4.1 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna, vilka föranlett tribunalen att ogiltigförklara det beslutet, finner tribunalen att den åberopade ideella skadan gottgörs på ett lämpligt och tillräckligt sätt genom att det angripna beslutet ogiltigförklaras.

61 Härav följer att sökandens skadeståndsyrkande ska ogillas.

Rättegångskostnader

62 Enligt artikel 134.1 i tribunalens rättegångsregler ska tappande rättegångsdeltagare förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats.

63 Sökanden har yrkat att kommissionen ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Kommissionen har i allt väsentligt tappat målet och ska därför bära sina rättegångskostnader och ersätta sökandens rättegångskostnader.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (fjärde avdelningen i utökad sammansättning)

följande:

1) Det beslut som fattades av Europeiska kommissionens byrå för löneadministration och individuella ersättningar (PMO) den 9 februari 2023, genom vilket AH nekades rätt till utlandstillägg, ogiltigförklaras.

2) AH har rätt till det utlandstillägg som föreskrivs i artikel 4 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna för tjänstemän i Europeiska unionen från och med den 1 februari 2023.

3) Talan ogillas i övrigt.

4) Kommissionen ska ersätta rättegångskostnaderna.

da Silva Passos Półtorak Reine

Nihoul Pynnä

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 22 januari 2025.

Justitiesekreterare Ordförande
V. Di Bucci